

ingenting är som en kyss lång och het ända in i själen...

Idén till hörspelet föddes när jag för några år sedan läste James Joyces roman *Ulysses*. Upplevelsen kom på ett avgörande sätt att bidra till en nyorientering i mitt eget skapande. Jag fäste mig särskilt vid 18de (sista) kapitlet – *Mollys monolog* – och funderade över olika både kompositoriska och dramatiska förutsättningar att göra musikteater av denna underbara text.

Men det fick på inga villkor bli en tonsättning, eftersom texten i sig är så musikalisk. I stället försökte jag föreställa mig musiken som ett malströmsliknande flöde genom textens undermedvetna korridorer, en parallellrörelse, oberoende och samtidigt styrd av orden.

Inspirerad av läsningen komponerade jag tre korta fristående konsertstycken vilka alla har *montaget* som gemensam kompositionsteknisk grund: *Two eyes as darkly bright* för damkör a cappella, *Floral Night Episode* för sopran och ensemble samt orkesterminiaturen *Wandering Rocks*. Musiken är organiserad kring klart avgränsade, skarvade sekvenser, tablåer eller fragment som kan lyftas ur sitt sammanhang, byta plats och även kombineras med varandra.

Detta gav mig tillfälle att i en studio intuitivt bearbeta enskilda avsnitt vilka sedan skulle komma att utgöra musikaliska byggstenar, anpassade för textens slutgiltiga utformning, dramaturgi och skiftande stämningar.

Jag sökte upp regissören och skådespelaren Åsa Kalmér. Hon blev intresserad av kompositionsprojektet och gick in som manusmedarbetare och regionsvarig.

Handlingen är i korthet denna: Annonsförsäljaren *Leopold Bloom* våndas över tanken på att hustrun *Molly* stämt möte med sin älskare *Blazes Boylan* senare under dagen och lämnar hemmet efter frukost den 16 juni 1904. På en labyrintisk, av svårmod tyngd vandring genom Dublin hinner Leopold besöka tidningsredaktionen, begravningen av en bekant, flera pubar, ett barnbördshus och en bordell. När han utmattad och berusad omsider återvänder i sällskap med den unge poeten *Stephen Dedalus* är det redan natt.

Innan Leopold somnar skavfötters med Molly kysser han henne på stjärten så att hon vaknar. Här – på tröskeln till kapitel 18 – börjar vårt hörspel.

Berättelsen är enkel, men stil och teknik alstrar komplexa strukturer på ett sätt som påminner om musik. Av denna bubblande inre monolog, helt utan skiljetecken, spänner Joyce en sammanhängande båge över nästan 40 boksidor, stöpt i en form han senare kom att benämna *stream of consciousness*.

Texten bildar en överdådig väv av associationer på kors och tvärs genom en sömndrucken människas medvetande och tecknar ett av världslitteraturens mest nyanserade kvinnoporträtt. Det blev många strykningar i Kalmérs och min bearbetning; kronologin är emellertid ostörd. Vi valde att lyfta fram humorn, Mollys skarpa tunga och de viktigaste tids- och personkopplingarna, i syfte att reducera men ändå bevara scenen intakt. Musiken flyter in och ut i vågor som liknar textens och dock lever sitt eget liv. Ibland hörs inte orden tydligt och det händer att musiken tystnar. Gestaltningen inspirerades av lusten att fira en energisk aktivitet som till det yttre är osynlig och ljudlös – *hjärnans brus*.

Ole Lützow-Holm